

beugelden vroeger altijd in het patronaat in Horst. Daar waren drie banen. Je mocht toen met twaalf jaar naar het patronaat. Tot je zestiende moest je dat vroeger. En kapelaan en pastoor beugelden mee'. Jan Aerts: 'Ik heb thuis wel gebeugeld met mijn grootvader toen ik nog een jongen was. Maar beugelen met anderen dat deed je in het patronaat. De eerste competitiewedstrijd die ik heb gespeeld, dat was in '39. Ik was vijftien en mocht met mijn vader mee. Voor de zestien mocht je toen niet in het café komen en je mocht ook niet bij een club. Dat mocht van pastoor niet. Maar omdat ze een mannetje te weinig hadden, nam mijn vader mee. We speelden toen tegen Tegelen. Onder het lof mocht er vroeger ook niet gebeugeld worden. Op een plaats in Sevenum kwam moeder Bet dan de beugelbaan op, ze greep die vier ballen, deed ze in haar schort en nam ze mee totdat het lof voorbij was. Ze ging dan in het café zitten en legde die ballen daar neer.'

VENLO – Liefde voor de beugelsport deed Jan Aerts moeiteloos over de grens stappen. „Waarom geïnteresseerde Duitsers niet even les in beugelen geven? We moeten niet zo eng denken. En per slot van rekening kan de beugelsport best een paar nieuwe impulsen gebruiken, nietwaar”, zo ongeveer luidt de filosofie van de Horstenaar, die vergezeld van enkele sportvrienden van de Hegelsomse beugelvereniging Ons Plezier als een 'missionaris' door de Duitse grensstreek trekt.

Jan Aerts is internationaal aan het werk, nu op de beugelbaan van Haus Faahsen in Mönchengladbach Hardt (D).

De burgemeester van Waldniel (D) reikt de prijzen uit van een driedaags beugeltoernooi in 1960.